

“Volia explicar allò que música i músics m’han aportat més enllà de la música”

Jordi Lara (Vic, 1968), periodista especialitzat en música i dansa, ha publicat a Edicions de 1984 el recull de cròniques literàries *Una màquina d'espavilar ocells*, proposta literària imaginativa d'un fort component autobiogràfic.

—Cada història té una estructura narrativa específica. Hi havia, de bell antuvi, la voluntat de construir-les de formes variades?

—Sí. Cada història té un plantejament propi, en virtut del que hi vull explicar, perquè no vull explicar només una cosa, una història, a cada relat, sinó més d'una, a diferents nivells, que avancen i s'alternen en el primer nivell més visible. També canvio d'estructura per divertir-me, per no caure en la rutina i cansar-me'n.

—No volíeu reduir cada relat a una anècdota, doncs.

—Correcte. Tot i ser un llibre que treballa sobre material autobiogràfic, i que, a més a més, el gruix dels materials argumentals gira al voltant de la música, volia explicar moltes altres coses.

—Com ara quines?

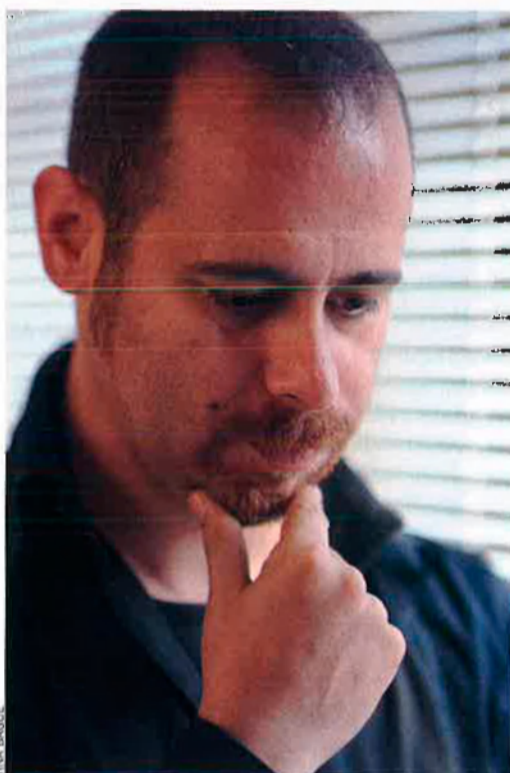
—Sobretot, allò que la música m'ha aportat més enllà de la pròpia música i allò que els músics m'han aportat més enllà del fet de ser-ne. La idea era explicar aquelles peripècies de les quals he extret un ensenyament, no pas estrictament artístic, sinó humà. És a dir, allò que qualsevol lector pot compartir, com és ara la descoberta de l'amor, del paisatge, de la llibertat, o fins i tot la resignació a la pròpia mediocritat, que és signe de maduresa. Molts d'aquests músics, com els de cobla, tenen poc interès com a músics, però són gent que ha fet de la seva mediocritat artística una garantia de llibertat.

—Queda clar que heu escrit la crònica d'un procés de formació, a través de les vides de personatges, coneguts o no, que us han pogut impartir mestratge, amb l'exemple.

—Sí. De fet, intento explicar les diverses maneres que he tingut a l'abast d'apropar-me a la música, com a músic, com a autor i també com a periodista.

—Per què us ha interessat tant el compositor Juli Garreta, al qual dediqueu el text més extens del recull?

—El més complex, segurament. Un personatge tan enigmàtic com el rellotger de Sant Feliu de Guíxols m'ha servit per a fer una indagació sobre la llibertat. Va ser un home

Jordi Lara publica a Edicions de 1984 el recull de relats *Una màquina d'espavilar ocells*.

absolutament fidel a la llibertat realment operativa, no a una Llibertat en majúscules, sinó a la que podia aplicar en el seu dia a dia. Aquest és el primer nivell. En un altre nivell, indago en la necessitat que tenim de transformar la gent que ens envolta en personatges del llibre que és la nostra vida. Només literaturitzant-nos podem comprendre'ls una mica. La matèria humana és impossible de copsar en la seva totalitat.

—Heu estudiat a fons quina era l'estructura que anava més bé a cada relat?

—Sí. L'estructura narrativa és una cosa que m'ha preocupat i m'ha fascinat sempre i que em plantejo cada setmana, preparant reportatges per a televisió. Una seqüència narrativa és un full de ruta emocional que has de controlar per veure si aconseguixes que el lector segueixi l'itinerari intel·lectual o emocional que tu vols.

—Explorant constantment, pel que veig.

—És que sóc una persona que em fascina l'eclecticisme i m'enganyen les etiquetes. I això ho podem aplicar tant a les estructures narratives com als universos musicals. També considero que no m'he de cenyir a cap registre lingüístic, utilitzo el que em permet servir a cada moment. Aquesta revolta contra l'encarcarament em fa l'efecte que plana en tot el llibre. La societat de consum malda per estandarditzar-nos, però tots som, en realitat, molt eclèctics.

—No us voleu cenyir a cap registre, però sempre hi domina la naturalitat.

—Rebutjo l'afectació.

—Aquesta voluntat d'anar més enllà de les estructures convencionals podria ser signe de formalisme o esnobisme, però en el vostre cas queda clar que no voleu trencar per trencar, només voleu ser més eficaç.

—A mi m'interessen les avantguardes formals però m'interessen més com a actitud íntima, honesta i sincera, que no pas com a estratègia, afectació de modernitat o esnobisme, o com a militància gregària. No es tracta d'escriure el que et surt tal com et surt, sinó de buscar allò que vols que et surti, i que et surti d'aquella manera.

Lluís Bonada